

i Bogstavet har den højtærede Justitsminister ved dette Lovforslags Udarbejdelse flere Gange været uheldig. Aanden, som altsaa tiltaler mig mest, siger, at Kommissionsforslaget, hvor dette gaar ud paa at gøre Værgeraadsinstitutionen mere populær, tilstræber en tydelig klar, god og naturlig Ordning, men Bogstavet siger: Vi skal af Hensyn til den Børnerthed, der findes trindt om i Landet, vente med at gennemføre denne gode, tydelige, klare og naturlige Ordning. Jeg ved ikke, om der er underforstaaet: til jeg ikke længere er Justitsminister, eller om der er underforstaaet: til denne Børnerthed er udryddet. Imidlertid anerkender jeg det Led i Bestræbelserne for at udrydde Børnertheden, som laa i den højtærede Justitsministers Opfordring til mig om at holde det samme Foredrag, jeg holdt her forleden Dag, rundt omkring i Landet for at gøre Værgeraadsinstitutionen mere populær. Da den højtærede Justitsminister imidlertid ved, at jeg er ret optaget, da Toggangen er saa daarlig, som den er, og af forskellige andre Grunde vil jeg henstille til den højtærede Justitsminister at gøre Propaganda for mine Ideer paa en nemmere Maade end ved at lade mig rejse Landet rundt, nemlig ved at lade hans egen Presse udbrede dem.

Karen Ankersted: Jeg vil gerne først takke den højtærede Justitsminister for det Tilsagn, han gav om, at Lovforslaget skal tages frem igen i den følgende Samling, saa at vi virkelig kan faa Tid til at gaa det ordentlig igennem, og ligeledes, fordi den højtærede Justitsminister kunde gaa bort fra den til § 82 knyttede Betingelse. Derimod kan jeg ikke sige, at jeg er saa glad ved at høre den højtærede Justitsministers Udtalelser om Tobaksrygningen. Det blev sagt, at de voksne holdt ogsaa af at ryge paa Gaden, og at Børnene efterlignede dem. Det er ganske rigtigt, men hvorfor skal Børnene absolut efterligne det daarlige? Jeg synes, det er rart, hvis Børnene efterligner de gode Vaner, men ikke de daarlige. Jeg finder, at der er noget i, at Børnene faar at vide, at der er Ting, de maa vente med, til de bliver voksne. Man behøver ikke at lade Børnene komme med til alt muligt, lige fra de er smaa. Det faar meget større Betydning for dem og bliver til meget mere Glæde for dem, naar de ved, at der er noget, de kan se hen til og nogle Goder at faa, naar de bliver store. Det gælder paa saa mange andre

Omraader, og det kan ogsaa gælde med Hensyn til Tobakken. Jeg kan i det hele taget slet ikke begribe, at det skulde volde saa store Vanskeligheder at forbyde Børn at ryge paa Gaden, noget, som foregaar for alles Øjne. Der er mange andre Ting, man ikke har Lov til at gøre paa Gaden; saa kunde man ogsaa godt tage det med. Jeg forstaar ikke, man stiller sig saa afvisende overfor denne Tanke. Det betyder virkelig mere, end man synes at have Forstaaelsen af. Der bliver henvist til, at Forældrene skal tage Affære. Ja, de gode, fornuftige Forældre kan det, men det er netop de Forældre, der har mistet Magten over deres Børn, der lader dem gaa paa Gaden og ryge, fordi de føler, at de slet ikke kan tumle dem længere. Jeg tror derfor ikke, det nytter at appellere til Forældrene.

Det var de Bemærkninger, jeg havde at gøre til den højtærede Justitsminister, som jeg ellers var meget glad ved.

Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) mente, at København og Frederiksberg ligger saaledes indfiltrede i hinanden, at det paa Grund af Bebyggelsen, de utallige Flytninger o. s. v., var meget vanskeligt at skille København og Frederiksberg i to Værgeraadskredse. Det kan jeg absolut ikke anerkende. Paa andre Omraader som f. Eks. Fattigvæsenets og Skolevæsenets er det akkurat ligesaadan. Baade Bebyggelsen og Flytningerne influer paa Fattigvæsenet og Skolevæsenet, og Værgeraadets Arbejde kan dog ikke være saa langt større end Fattigvæsenets, Alderdomsunderstøttelsens o. s. v.

Det ærede Medlem mindede i Anledning af, at jeg havde talt imod, at Børnene kom til at bo hos fattigunderstøttede, det vil sige vedvarende fattigunderstøttede, om, at der er noget, der hedder Sygdom, kronisk Sygdom, som tvinger dem over paa Fattigvæsenet. Jeg havde ærlig talt ikke tænkt paa de kronisk syge, men jeg finder det nu egentlig heller ikke saa heldigt, at Børnene skulde være i Hjemmene hos kronisk syge. Derimod skelner jeg altid bestemt mellem den selvforskyldte og den uforskyldte Nød, der bevirker, at en Person kommer ind under Fattigvæsenet; og til dem, der uforskyldt kommer i Nød, henregner jeg dem, for hvis Vedkommende det er en Sygdom, der er Aarsag dertil. Derimod anser jeg den selvforskyldte Nød for at være af en saadan Art, at jeg absolut ikke ønsker, at noget Barn skulde være i et Hjem, hvor den er til Stede.